

Partea 1 (Capitolul 1 până la capitolul 2,7)

Ce minunat începe această carte aici, unde Duhul Sfânt începe să vorbească. Mireasa spune: »Să mă sărute cu sărutările gurii Lui.« Este Mireasa care începe această carte, și nu Mirele. Și tot mireasa este cea care pronunță ultimele cuvinte ale acestei cărți. Nu este Domnul Isus Cel care va vorbi mai întâi miresei. El așteaptă glasul *ei*. Domnul Isus a spus, pe când mergea spre Ierusalim: »Ierusalime, Ierusalime, care omori pe prooroci și ucizi cu pietre pe cei trimiși la tine! De câte ori am vrut să strâng pe copiii tăi cum își strânge găina puii sub aripi și n-ai vrut. Iată că vi se lasă casa pustie.« Și apoi El spune: »Căci vă spun, că de acum încolo nu Mă veți mai vedea până când veți zice: "Binecuvântat este Cel ce vine în Numele Domnului!"« Așadar, ea va trebui să rostească primele cuvinte. Domnul Isus vrea să vadă mai întâi sentimentele din inima ei, cu care ea Îl va întâmpina și numai după aceea El li se va arăta.

Ce model frumos avem despre aceasta în Vechiul Testament, în istoria lui Iosif. Acolo vin frații lui la el. Ei sunt un tablou al rămășiței și Iosif este împăratul. Ei nu-l cunosc, așa cum rămășița nu-L va cunoaște cu adevărat pe Domnul Isus, până când ei Îl vor vedea. Și ce face Iosif? O, Iosif îi iubea din inimă și era gata să-i ierte de tot ce au făcut. Totuși el nu s-a lăsat să fie recunoscut de ei. De ce nu? De ce Domnul Isus nu se va lăsa să fie imediat recunoscut de rămășiță, când ea va striga spre El? Pentru că Iosif trebuia să lase pe frații săi să treacă prin exerciții necesare, și acest exerciții au avut loc. Pe de o parte vedem cum Iosif le-a arătat toată dragostea inimii lui. El îi pune la masa sa și îi dă lui Benjamin partea cea mai bună. El pune în sacii lor banii pentru grâul pe care ei l-au cumpărat, așa că în aceasta ei au putut să vadă o dovadă a simpatiei lui, însă ei n-au înțeles nicidecum aceasta. Pe de altă parte găsim și, că era necesar ca Iosif să se poarte aspru cu ei, pentru ca ei să simtă, că sunt vinovați față de fratele lor. Pe de o parte găsim la frații lui Iosif că și-au recunoscut vina și că au zis unul altuia: »Iată, acum vom fi pedeșiți pentru ceea ce am făcut fratelui nostru.« Îmi pot imagina, cum Iosif a izbucnit în plâns și cum s-a întors repede în altă parte. Acestea sunt sentimentele pe care el le-a dorit, când ei ziceau unul altuia: »Noi nu l-am luat în seamă ... am crezut că este pedeșit, lovit de Dumnezeu și smerit; totuși el era rănit pentru fărădelegile noastre...«. »Într-adevăr, noi suntem vinovați față de fratele nostru, căci am văzut neliniștea sufletului lui, când ne ruga fierbinte, și noi nu l-am ascultat.« Aici iasă la iveală sentimentele, care se găsesc la rămășiță în Psalmi, când ei își vor da seama cine a fost Acela, pe care ei L-au pus pe cruce. „El era Mesia al nostru, Răscumpărătorul nostru; în timp ce noi L-am disprețuit și L-am scuipat, El a purtat păcatele noastre.”

Pe de altă parte găsim și alte sentimente la această rămășiță. Când Iosif le-a spus: »Voi sunteți iscoade, ați venit să vedeți unde este țara deschisă« (Geneza 42,9), ei au zis: »nu, noi suntem oameni cinstiți, am venit să cumpărăm pâine pentru familiile noastre«; și când găsesc banii în sacii lor, zic: »am găsit banii, ceva nu este în ordine, și am adus cu noi bani dubli, ca să plătim și pentru ultima oară.« Și aceasta o găsim la Mireasă în Cântarea Cântărilor și în Psalmi. Pe de o parte sunt prezente sentimentele pentru vină, care sunt exprimate aici prin cuvintele: »sunt neagră«. Însă pe de altă parte ei gândesc că sunt nevinovați și că trebuie să trăiască în mijlocul poporului Israel, care aleargă după anticrist și-i aduce jertfe și se îndepărtează într-un mod îngrozitor de Dumnezeu. Atunci vor zice: »Fă-mi dreptate Dumnezeule, apără-mi pricina împotriva unui neam nemilos.« (Psalmul 43,1) Acestea sunt sentimentele dreptății; ei gândesc că sunt nevinovați și curați cu privire la răul care va fi găsit atunci. Domnul Isus caută aceste sentimente la ei și El poate să Se descopere lor abia atunci când ei descoperă cine sunt ei înșiși. Când ei aduc pe Benjamin la el, și vor să-și dea chiar viața pentru el, atunci el va vedea cât de mult s-au schimbat inimile lor și le va zice: »Eu sunt Iosif. Mai trăiește tatăl meu?« Atunci el va cădea de gâtul fraților săi și îi va săruta. Atunci se vor împlini cuvintele miresei: »EL m-a sărutat cu sărutarea gurii Lui.« Cât de mult dorește ea aceasta! Așa de mult este plină ea de El, încât nici măcar nu-I rostește Numele; ea socotește că oricine pricepe imediat despre cine vorbește ea. Aceasta o găsim și la Maria, care în înfrustarea ei spune: »Domnule, dacă L-ai luat spune-mi

unde L-ai pus« (Ioan 20,15) și la Pavel: »Știu în cine am crezut«. (2 Timotei 1,12) Când ea va simți sărutările Mirelui, atunci va ști că a fost primită. Când fiul pierdut se afla pe drumul spre tatăl său, și-a zis: voi zice că vreau să fiu un argat la tatăl meu; poate atunci voi putea plăti înapoi ceea ce i-am furat. Când însă tatăl său l-a cuprins în brațe și l-a sărutat, fiul pierdut a mai putut numai să zică: »Fă-mă ca pe unul din argații tăi?« Sărutarea este un simbol al împăcării, al primirii, și un simbol al iubirii, ca la David și Ionatan, care l-a despărțirea lor s-au sărutat mult și au plâns mult. (1 Samuel 20,41) Așa dorește mireasa după simpatia Mirelui. Ce va fi pentru inima ei, când această dorință se va împlini și ea va fi sigură că a fost primită, și că El se va îndura de ea. Sunt sărutările gurii Sale. Ea o spune aici categoric. Ea știe ce înseamnă gura Domnului Isus. În Psalmul 45 este psalmistul (rămășița), care spune: »Harul este turnat pe buzele Tale«. Pe când Domnul Isus vorbea în sinagoga din Nazaret, poporul Israel se minuna de cuvintele de har care veneau de pe buzele Lui. Ea o spune aici în Cântarea Cântărilor: »Cerul gurii Lui este numai dulceață« (capitolul 5,16), și ea dorește după ceea ce iese din gura Domnului Isus.

Cunoaștem și noi această dorință, frați și surori? Când citesc cum mireasa dorește după Mire, atunci mă rușinez, când mă gândesc, că noi nu trebuie să fim neliniștiți, ci putem savura că suntem sigur și tare cuprinși de brațele Lui și nimeni nu va putea să ne smulgă din mâna Sa. Ce căldicel și rece sunt deseori inimile noastre, când este vorba să-I fim credincioși și să ne deșertăm inima înaintea Lui și să-I mărturisim iubirea noastră! Este adevărat ce scrie aici: »Iubirea Ta este mai bună decât vinul?« Știm că vinul în Scriptură este un simbol al bunurilor acestui pământ. În Judecători 9,13 se spune că mustul înveselește pe Dumnezeu și pe oameni. Este clar, că ceva care înveselește pe Dumnezeu nu poate fi rău. Vinul este un produs al acestui pământ. Când Dumnezeu a binecuvântat poporul Său Israel, în această binecuvântare a fost inclusă și binecuvântarea viei. Există multe lucruri pe acest pământ, care sunt bune în ele înșile, pe care Dumnezeu le-a dat în creație și pe care noi deseori le savurăm. Dar dacă le privim în lumina Domnului Isus, este atunci și la noi ca și aici la mireasă? Spunem noi atunci: totul este minunat, tot ce vedem în creația din jurul nostru, pe care Dumnezeu le-a dat, dar se găsește ceva, care este mult mai minunat? »Căci dragostea Ta este mai bună decât vinul.« Este aceasta mărturia inimii noastre? În Numeri 6 citim că nazirul trebuia să se abțină de la tot ce venea de la vița de vie. De ce? Era vinul ceva rău? Nu, nicidecum! Însă dacă cineva vrea să se consacre Domnului în adevăr ca nazir, cu o predare totală a inimii lui, atunci pământescul dispare de la sine din viața sa și el se va gândi la lucrurile de sus și nu la cele ce sunt pe pământ. Dacă Domnul Isus nu ia pe deplin în stăpânire inima noastră, atunci aceste lucruri pământești vor avea valoare pentru noi. Atunci și la noi va fi ca la mulți credincioși, care pun întrebarea: avem voie să facem aceasta, sau avem voie să mergem acolo? Ah, ce sens are să răspunzi cu „da” sau „nu”? Se arată numai, ce puțin iubirea Domnului Isus a pus stăpânire pe inimile noastre. Apostolul spune în Efeseni 3, că el speră și se roagă, ca dragostea lui Hristos, care întrece orice pricepere, să umple inimile noastre. El m-a iubit și S-a dat pe Sine Însuși pentru mine. Dacă descoperim aceasta, atunci vom spune: iubirea este mai bună decât vinul. Și apoi (ce minunat!) Mirele spune același lucru despre noi. În capitolul 4,10 El spune: »Cu cât mai plăcută este dragostea ta decât vinul«. Da, El spune aceasta despre noi. Ce reci și căldicele sunt deseori străngerile noastre laolaltă, și totuși El spune: „Dragostea ta este pentru Mine mult mai minunată decât vinul”. El scoate aceasta în evidență mai mult decât o face mireasa aici. Fie aceasta realitatea pentru noi, că aceasta este bucuria inimilor noastre! Rămășița însăși spune în Psalmul 4,7: »Tu mi-ai pus bucurie în inimă, mai mult decât în timpul când grâul lor și mustul lor erau din belșug«. Mustul este vin tânăr. El poate înveseli inima noastră. Când însă această rămășiță va veni în legătură cu Dumnezeu, va spune: Tu ne-ai dat o bucurie în inimă, care se revarsă mult în afară. Mireasa a învățat să vadă ce este Mirele. De aceea ea spune în versetul 3: »Miresmele Tale au un miros plăcut.«

Ce cuvânt este acesta în gura rămășiței? Noi trebuie să ne imaginăm, că ea trăiește în mijlocul unui popor păcătos. Citim în Isaia 57,9 un cuvânt serios. Acolo spune, că Dumnezeu zice

poporului păcătos: »Te-ai dus la împărat cu untdelemn, și ți-ai înmulțit miresmele«. Împăratul este acolo anticristul. Când el va governa peste Israel, atunci poporul va veni la el cu untdelemn și miresme. Știți voi de ce aceasta este așa de îngrozitor în ochii lui Dumnezeu? Pentru că El a poruncit lui Moise în Exod 30, ca el să pregătească un untdelemn sfânt, care trebuia pregătit într-un mod deosebit din mai multe substanțe aromatice. Însă Dumnezeu adaugă, că acest untdelemn mirositor era destinat pentru El, și oricine va face acest untdelemn pentru a-l mirosi el însuși, trebuia să fie nimicit; așa de îngrozitor este aceasta. Dumnezeu spune: »Eu sunt Domnul; acesta este Numele Meu; și Slava Mea nu o dau nimănui« (Isaia 42,8). Înțelegeți voi ce înseamnă, că rămășița spune aceste cuvinte aici? Ei nu aparțin acelor păcătoși, care merg la anticrist cu untdelemnul lor. Ei au mirosit mai mult untdelemnul mirositor care se găsește în Domnul Isus. Partea păcătoasă a poporului, lumea, nu miroase untdelemnul mirositor, care se găsește în El. Pentru aceasta ei au nevoie de un alt simț al mirosului. Ai tu acest simț schimbat al mirosului? Ieremia 48,11 spune despre Moab, că ei au stat pe drojdiile lor și mirosul lor nu s-a schimbat. Aceasta este valabil și pentru oamenii de astăzi. Ei au mirosul lumii acesteia. Mireasma lui Hristos este dusă astăzi de slujitorii Săi prin Evanghelie. Pentru necredincioși este o mireasmă spre moarte, iar pentru cei ce sunt mântuiți este o mireasmă spre viață. Ai tu un simț al mirosului schimbat? Îți pun această întrebare și ție ca credincios; se prezintă simțul mirosului tău în așa fel, că tu nu mai miroși lucrurile acestei lumi, mirosul delicios al vinului, care este bun, ci tu miroși ce se găsește în Domnul Isus?

Ce sărace sunt întrunirile noastre, unde noi parțial nu mai avem să-I oferim lui Dumnezeu mai mult decât că suntem mulțumitori pentru iertarea păcatelor noastre. Aceasta însă nu înseamnă a mirosi untdelemnul mirositor care se găsește în Domnul Isus. Untdelemnul Lui mirositor trebuie să fie punctul central. Aici spune: »Numele Tău este o mireasmă vărsată.« Numele vorbește despre ceea ce Domnul Isus este în Sine Însuși, și nu despre ceea ce El a făcut pentru noi. El este o mireasmă vărsată. Când noi suntem adunați ca Adunare, nu este atunci *Numele* Domnului Isus Acela în care noi suntem adunați? (Matei 18,20) Este atunci pentru noi Numele un untdelemn mirositor vărsat? Este așa cum se spune în Psalmul 133: »Iată ce bine și ce plăcut este să locuiească frații uniți împreună«? Acest a fi împreună este ca untdelemnul de preț pe capul lui Aaron, Marele Preot, care este în mijlocul lor, și acest untdelemn de preț curge în jos pe barba Sa și pe marginea hainelor Sale. Cunoaștem noi pe Domnul Isus așa, ca pe Acela pe care Dumnezeu L-a uns cu un untdelemn de bucurie mai presus de tovarășii Săi? (Psalmul 45,7). Spunem noi numai: „Îți mulțumim că păcatele noastre sunt iertate”? Sau putem spune: „Ce mari sunt gloriile Tale și ce plăcut ești Tu pentru inima lui Dumnezeu, Tu Însuși Te-ai adus jertfă lui Dumnezeu ca un miros plăcut, ca o minunată jertfă de mâncare, care a fost mestecată și peste care s-a turnat untdelemn mirositor?” (Levitic 2) Dumnezeu miroase mireasma acestei jertfe, El cunoaște mireasma a tot ce se găsește în Domnul Isus. În fiecare zi au fost jertfite înaintea lui Dumnezeu în locul Sfânt, pe altarul tămâierii, materiale mirositoare prețioase și mirodenii. El vrea cu plăcere să miroase ce se găsește în Domnul Isus. El Și-a găsit toată plăcerea în El. El miroase mireasma acestei jertfe și preotul, care o aduce, poate de asemenea să miroase ceea ce se aduce lui Dumnezeu. Lăsăm noi în orele noastre de adorare să se reverse din inimile noastre ceea ce noi am găsit în El? Este așa, că nu numai Dumnezeu singur a spus: »El este Fiul Meu, în care Mi-am găsit toată plăcerea Mea«, ci și noi am spus: „El este Domnul meu, în care mi-am găsit toată satisfacția”? Aceasta este comuniune cu Dumnezeu, căci atunci avem același subiect pentru inimile noastre ca și Dumnezeu.

»Numele Tău este o mireasmă vărsată«. Poate că se găsește cineva aici, care nu cunoaște pe Domnul Isus. Atunci și tu ai nevoie de această mireasmă. În Faptele Apostolilor 3, Petru și Ioan spun că ologul de la poarta frumoasă a fost vindecat prin *Numele* Domnului Isus. Ce a făcut Samariteanul milostiv, când a găsit pe omul bătut de tâlhari? El a turnat untdelemn și vin pe rănilor sale. În Isaia 1 găsim că untdelemnul servea ca mijloc de vindecare a rănilor. Au fost rănilor tale deja unse cu acest untdelemn?

„Nici un nume nu este mai dulce și mai bun pentru inimă,
care vindecă rănilor și toate durerile alină.”

»Și în nimeni altul nu este mântuire, pentru că nu este sub cer nici un alt Nume dat între oameni în care trebuie să fim mântuiți« (Faptele Apostolilor 4,12). Primul lucru, pe care un păcătos îl cunoaște cu privire la Numele Domnului Isus este că El este un untdelemn pentru rănilor lui îngrozitoare pricinuite de păcate. Și după aceea el învață să cunoască tot mai bine untdelemnul turnat. Abia după ce untdelemnul a fost turnat se simte mirosul său în adevărata lui valoare, așa cum mirosul nardului, pe care Maria l-a turnat, a umplut casa. Cunoaștem noi în felul acesta acest untdelemn turnat, care este Numele Domnului Isus?

»De aceea Te iubesc fecioarele« Da, cum ar putea fi altfel; dacă vedem ce este Domnul Isus, atunci, ca răspuns la aceasta, trebuie să se ridice din inima noastră dragoste pentru El. Noi iubim, pentru că El ne-a iubit mai întâi. Trebuie să fie un răspuns în inima noastră, Domnul Isus îl dorește. Vedem aici, că toți aceia care au caracterul de fecioare iubesc pe Mesia, pe Mire. Este important să cunoaștem cine sunt acestea. Vedem că în afară de mireasă mai sunt și alte fecioare, care Îl iubesc pe Mire. Și din aceasta putem vedea deja, că mireasa nu poate fi Adunarea. Dacă ar fi așa, atunci cine ar putea fi celelalte fecioare? Cine mai este în zilele noastre pe pământ, care iubește pe Mire, și să nu aparțină Adunării (Bisericii)? Aceasta este imposibil. Însă Ierusalimul va putea spune acest lucru. Când Ierusalimul va dori după Mesia, atunci el va ști, că există și alte femei, care de asemenea doresc după El. Privește de exemplu în Psalmul 45; acolo psalmistul vorbește despre aceste celelalte fecioare: »Fiice de împărați sunt printre doamnele Tale de onoare; împărăteasa stă la dreapta Ta în aur de Ofir. ... Ea va fi adusă Împăratului în veșminte brodate; fecioarele care o urmează, însoțitoarele ei, îți vor fi aduse.« (versetul 9 și 14). Deci în afară de Ierusalim vor fi și alte femei; drept urmare acestea ar trebui să fie celelalte orașe ale lui Iuda, care aici sunt văzute ca însoțitoare, ca prietene ale miresei, și care de asemenea Îl iubesc pe Domnul Isus ca Mesia și sunt în suita miresei, atunci când va fi serbată nunta. Și ele iubesc pe Domnul Isus.

Cine sunt deci aceste fecioare? Vrem să aplicăm aceasta în mod practic la noi. Suntem noi în sensul acesta fecioare? Și noi am fost doar prezenți lui Hristos ca o fecioară curată (2 Corinteni 11,2)? În Apocalipsa 14 citim ce sunt fecioarele după gândul lui Dumnezeu. Aici găsim această rămășiță din cele două seminții, văzute acolo la începutul Împărăției păcii (de o mie de ani). »Și am văzut: și iată Mielul stând pe muntele Sion și cu El o sută patruzeci și patru de mii avânt Numele Său și Numele Tatălui Sau scris pe frunțile lor. ... Aceștia sunt cei care nu s-au întinat cu femei, pentru că sunt feciori; aceștia sunt cei care urmează Mielul oriunde ar merge El. Aceștia au fost răscumpărați dintre oameni, ca cel dintâi rod pentru Dumnezeu și pentru Miel« (versetul 1 și 4). Aici sunt bărbați, care sunt numiți fecioare, însă aceasta nu schimbă cu nimic sensul tabloului. Este vorba de prietenele miresei. Se înțelege de la sine, că fecioare sunt numai acelea care arată interes numai pentru adevăratul Mire, care nu au nici o legătură cu alt bărbat, și care în timpul când va domni anticristul, nu vor alerga după idoli, ci împreună cu rămășița din Ierusalim va aștepta pe Mesia.

Aceste fecioare sunt numite în versetul 5 fiice ale Ierusalimului. Regăsim mereu fiicele Ierusalimului în această carte și vom vedea de mai multe ori, că fiicele Ierusalimului iubesc de asemenea pe Mesia. În capitolul 3 se spune, că lectica lui Solomon va fi împodobită cu dragostea fiicelor Ierusalimului. Ele iubesc de asemenea pe Mesia, dar ele nu sunt mireasa. Ele nu au intimitatea cu Mirele, pe care o are mireasa – orașul Ierusalim. Tot așa este și între credincioși. Mireasa nu este Adunarea, dar se găsește o aplicare la fiecare credincios personal. Întreb, avem noi caracterul miresei, sau al acestor fecioare? Sunt credincioși, care ca și Ioan stau culcați pe pieptul Domnului Isus. Dar sunt și credincioși ca Petru, care stau puțin mai departe, care, dacă vor să-L întrebe ceva pe Domnul Isus, trebuie mai întâi să-l bată pe Ioan cu degetul pe umăr. Sunt din aceia care merg pe drumul lor într-o părtășie deosebită cu Domnul, și sunt alții, care nu cunosc aceasta și deseori au nevoie de ajutorul altor credincioși, ca să obțină înțelegerea căilor

lui Dumnezeu sau a împrejurărilor în care se află. Noi toți aparținem familiei preoțești. Dar cu regret se găsesc unii printre noi, care nu aparțin fiilor. Ei mănâncă într-adevăr din mâncarea preoțească, dar nu sunt obișnuiți să intre în Locul Sfânt al Domnului. Cât de mulți dintre noi sunt cu adevărat obișnuiți să meargă în intimitate cu Domnul pe căile lor? Da, există diferențe. Este o Marta, care iubea sincer pe Domnul, însă ea nu era Maria, care stătea la picioarele Domnului Isus. Sunt fecioare, fiice ale Ierusalimului, dar este numai o *singură* mireasă. Intimitatea dintre mireasă și Mire nu se vede la fiicele Ierusalimului. Cu regret găsim și printre credincioși frecvent această diferență. Și totuși mireasa iubește și pe aceste fecioare.

Apoi ea spune: »Trage-mă! Să alergăm după tine!« Ea vorbește despre sine personal: Te rog, trage-mă! Ea Îl roagă aceasta pe Mire, căci ea știe, că în sine însuși nu va avea nici o putere să-L urmeze. Însă apoi spune: *noi* alergăm după Tine; împreună cu prietenele ei, ea dorește să-L urmeze pe Mire pe drumul pe care El va merge. Dumnezeu spune în Ieremia 31, că El a iubit rămășița cu o iubire veșnică, de aceea o va atrage cu bunătate. Așa spune El în Osea 11, că El a atras pe Israel cu legături omenesti, cu frânghiile iubirii. Da, El o va atrage și se va îndura de ea. Care va fi răspunsul? Ei vor alerga după El, cum spune Psalmul 119: pe drumul poruncilor Sale. Are ea pentru aceasta putere în sine însuși? Nu, însă ea poate face aceasta, deoarece poate spune: mi-ai scos inima la larg (Psalmul 119,32).

Mai întâi trebuie să aibă loc în noi o lucrare a lui Dumnezeu. Crezi tu că ai putere în tine însuși, să mergi după Domnul? De ce poate Pavel să spună în Filipeni 3, că el alergă după premiul chemării lui Dumnezeu? El nu este în sine însuși mai bun decât noi, totuși el poate spune: »deoarece și eu am fost apucat de Hristos Isus«. El știa, că era un prins. Domnul Isus Însuși spune: »Nimeni nu poate veni la Mine, dacă nu-l atrage Tatăl care M-a trimis« (Ioan 6,44). Ești tu un atras, sau tu nu te lași atras? Te-a scos Domnul Isus din acest veac rău, cum spune Galateni 1? Dacă ști că ești scos, ai tu atunci în inima ta dorința să alergi după El ca și mireasa, sau sunt multe alte drumuri care pentru tine ca credincioși sunt mai interesante? Dacă spunem: Noi Îl vom urma, atunci la urmă putem să spunem și: »Împăratul m-a dus în camerele sale«, deși știm că aceasta încă nu s-a împlinit la sfârșitul acestei cărți. Însă ea vorbește aici prin credință despre ceea ce știe că odată va avea loc, că Împăratul o va duce în camerele cele mai dinlăuntru ale palatului Său, și o va face într-adevăr soție a Sa.

»Ne vom veseli și ne vom bucura de Tine. Vom lăuda dezmiertările Tale mai mult decât vinul!« Ea va spune aceasta în mijlocul dușmăniei, împotrivilor și strămtorărilor (compară cu Habacuc 3,17-18); în mijlocul unui popor păcătos mireasa va putea spune ceea ce stă scris în Isaia 61, că ea se bucură nespuse de mult în Domnul și se veselește în Dumnezeul ei, deoarece El a îmbrăcat-o cu hainele mântuirii și cu mantaua îndreptăririi, așa cum o mireasă se împodobeste cu giuvaerurile ei. Ce credință va avea ea; și ea nu are Duhul Sfânt locuind în ea, nu are înțelegerea Cuvântului lui Dumnezeu, așa cum o avem noi, și nici siguranța răscumpărării. Și totuși, ce sentimente sunt aici! Cât de mult trebuie să ne rușinăm noi, că așa de des acestea nu se găsesc la noi, cu toate că noi posedăm mult mai mult! Ea preamărește dragostea Sa, mai mult decât vinul. Ea nu are nevoie de dulceața vinului, căci ea spune în Psalmul 104,34: »Fie plăcută (sau dulce) Lui cugetarea mea (cu privire la El)! Eu, eu mă voi bucura în Domnul.«

»Pe drept Te iubesc ele.« Iubim noi pe Domnul în sinceritate, așa cum poate spune ea? Cu toată înțelegerea și cunoașterea noastră? Nu trebuie să ne rușinăm noi de nepăsarea noastră, că noi așa de puțin Îl iubim din sinceritate? Romani 12 spune: »Dragostea să fie fără prefăcătorie.« Cât de des vorbim despre dragostea noastră pentru Domnul și despre lucrarea, pe care vrem să o facem pentru El. Însă toată lucrarea noastră creștină, pe care o facem pentru El, se descompune în nimic, dacă nu avem dragoste reală pentru El Însuși, de Persoana Sa. Tot ce facem pentru El trebuie să stea sub semnul a ceea ce simțim pentru El. Ne gândim noi la El, ca la un străin, care este departe în ceruri peste noi, sau Îl cunoaștem cu adevărat, avem părtașie cu El dimineața, când ne sculăm și ne plecăm genunchii înaintea Lui și până seara? »Pe drept Te iubesc ele.« Nu numai ea singură, ci ea o spune despre toți copiii lui Dumnezeu. Și despre fecioarele care nu au intimitate cu Domnul. Ce modestie, că ea nu spune numai despre sine: „Eu te iubesc cu

sinceritate”, ci ea are încrederea, că aceste sentimente sunt și la alți credincioși, care sunt mai slabi din punct de vedere spiritual și nu cunosc părtășia cu Domnul așa cum o are ea.

Înainte de a merge mai departe, vreau să spun ceva despre împărțirea acestei cărți. Cântarea Cântărilor constă din patru părți, care se pot recunoaște ușor, deoarece în această carte se întâlnește un refren, care se repetă de trei ori. Repetarea de trei ori împarte cartea în patru părți. Acest refren îl găsim în capitolul 2,7, în capitolul 3,5 și în capitolul 8 4. Partea a treia (de la capitolul 3,5 până la capitolul 8,4) este cea mai mare și se compune de asemenea din trei secțiuni, cum vom vedea. Prima parte, de la capitolul 1,1 până la capitolul 2,7 formează o unitate. Este, să spunem așa, o introducere, așa cum o găsim frecvent în Psalmi. La începutul fiecărei cărți a psalmilor avem unul sau doi Psalmi care dau un rezumat al întregii cărți. Așa este și aici. În acest prim capitol încă nu găsim conflictele miresei, greutățile și strâmtorările în care ea va ajunge. Ele ies la iveală mai târziu. Vedem aici, așa aș putea eu spune, logodna, realizarea legăturii dintre mireasă și Mire; am putea spune: dragostea dintâi, prima înflorire a dragostei dintre Mire și mireasă, fără ca să fie deja încercări, care să pună în pericol această dragoste.

Am spus, că această carte o putem interpreta sub trei puncte de vedere, așa cum putem face cu multe cărți din Vechiul Testament. Putem să vedem aceasta foarte frumos în versetele cu care ne ocupăm acum, și anume, versetele 5 și 6. Am văzut mai întâi, că această carte are un înțeles textual. Ea descrie legătura împăratului Solomon cu preaiubita sa. Mireasa spune aici fiicelor Ierusalimului, că ea este de fapt o fată simplă de la țară. Femeile orașului Ierusalim aveau pielea albă, ea zice însă: culoarea pielii mele este neagră, pentru că m-a ars soarele, și ea se scuză, spunând: a trebuit să păzesc via pentru frații mei, și am fost mereu afară în soare; stând așa afară, soarele m-a ars, și de aceea eu n-am pielea albă ca celelalte femei ale lui Solomon. În versetul 5 însă ea spune că este plăcută, și ea poate spune aceasta, pentru că știe ce înseamnă ea pentru mire. Dar după ce a spus: »Ei m-au pus păzitoare la vii«, adaugă la sfârșitul versetului 6: »dar via frumuseții mele n-am păzit-o.« Aceasta este o aluzie la propria ei piele; ea trebuia să facă așa de multe pentru vie, că n-a mai putut să aibă grijă de înfățișarea ei; de aceea este așa de neagră.

Observăm însă, că acesta nu este adevăratul înțeles adânc al acestei cărți. De aceea am spus deja mai înainte, că este un al doilea înțeles, cel profetic. Acesta este propriu-zis înțelesul principal al acestei cărți. Teologi vechi iudei au spus deja, că noi găsim aici legătura între Mesia (Dumnezeu) și mireasă. Ei au numit mireasa Israel - însă noi am văzut, că nu tot Israelul în Vechiul Testament este numit mireasa, ci orașul Ierusalim este mireasa lui Dumnezeu, mai exact: mireasa lui Mesia, care este Domnul. Dacă le studiem în această lumină, aceste două versete primesc un conținut mult mai adânc. Noi știm că această carte se va împlini cu adevărat, când în viitor orașul Ierusalim va ajunge în Necazul cel mare. Orașul Ierusalim este deja reconstruit și în mâinile iudeilor, însă ei sunt necredincioși. Aceasta o spune Ezechiel 37; scheletele s-au împreunat și pielea a fost deja trasă pe deasupra, tendoanele s-au constituit, dar încă nu este duh în ele. Însă despre aceasta nu vorbește nimic Cântarea Cântărilor. Această carte vorbește despre timpul când între iudei și în orașul Ierusalim se va găsi o rămășiță, care se va întoarce la Domnul. Această rămășiță încă nu există, și nici nu poate exista. Ea va fi abia atunci când Adunarea lui Dumnezeu, toți copiii lui Dumnezeu, care sunt acum pe pământ, vor fi ridicați și vor întâmpina pe Domnul în văzduh, ca să fie pentru totdeauna cu El. După aceea în acest oraș se va constitui o rămășiță iudaică pentru Dumnezeu. Ei sunt cei care rostesc aici aceste cuvinte

Am spus deja, că fiicele Ierusalimului sunt celelalte orașe din Iuda; ea vorbește aici acestor orașe despre „culoarea pielii”, și aceasta are o semnificație deosebită. În timp ce Ieremia stă înaintea grămezilor de dărâmături ale Ierusalimului, după ce Nebucadnețar a pustiit orașul, el trebuie să spună, că prinții Ierusalimului erau mai curați decât zăpada, mai albi decât laptele și trupul lor era mai roșu decât corali, însă acum înfățișarea lor este mai neagră decât funinginea (Plângerile lui Ieremia 4,7-8). Aceasta este mărturia, pe care o va da rămășița în viitor, că ei sunt negrii în fața lui Dumnezeu, ei, cei care *erau* curați (căci Dumnezeu i-a curățit cu mult înainte; Ezechiel 16). Însă Dumnezeu va spune acestui oraș: »Veniți dar să ne judecăm, zice Domnul.

Dacă vor fi păcatele voastre cum este cârmâzul, se vor face albe ca zăpada; dacă vor fi roșii ca stacojiul, se vor face ca lâna» (Isaia 1,18)

Prin ce va deveni Ierusalimul așa de negru? Pentru că i-a luminat Soarele. Soarele are în Scriptură mai multe semnificații. Aici este soarele, pe care Dumnezeu în decursul sutelor de ani scurși l-a lăsat să-i lumineze cu căldura lui dogoritoare, la sfârșit în Necazul cel mare. În Isaia 18 găsim înființarea statului Israel în necredință, așa cum a avut deja loc. Steagul este înălțat pe munți. Însă Dumnezeu spune: Nu Mă interesează, Eu Mă țin retras; Eu nu cunosc încă acest popor, el nu-Mi aparține încă; voi vedea, când arșița recoltei va veni peste el. - Aici avem arșița dogoritoare a Soarelui, prin care poporul se va înnegri, despre care Ieremia s-a plâns deja, când ei înșiși se vor recunoaște în lumina lui Dumnezeu. Această rămășiță va îndrăzni să pună în gură aceste cuvinte (ce har!): »Sunt neagră, dar sunt plăcută.« Da, căci ea știe ce înseamnă Ierusalimul pentru inima lui Dumnezeu! Dumnezeu spune în Ezechiel 16,14: »Ți s-a dus faima printre națiuni pentru frumusețea ta, pentru că ea era desăvârșită prin podoabele Mele, pe care le-am pus pe tine.« De aceea Ierusalimul are voie să zică în viitor, că ei sunt negri înaintea ochilor lui Dumnezeu, dar totuși plăcuți. Ea întrebuițează pentru aceasta două tablouri. Primul este referitor la negreala ei: »sunt neagră ca și corturile Chedarului.« Al doilea este: »sunt plăcută, ca și perdelele lui Solomon«.

Cum vine aceasta, că mireasa spune, că ea este neagră ca și corturile Chedarului? Corturile erau făcute din păr de capră neagră; dar de ce corturile Chedarului? În Psalmul 120 găsim răspunsul. Când anticristul își va ridica idoli săi îngrozitori în Templu, rămășița va fi împrăștiată în jurul Palestinei; în Ierusalim va rămâne numai un nucleu. Fiicele Ierusalimului (rămășița din Iudeea) vor fugi, și ele sunt acelea care plâng în Psalmul 120,5: »Vai de mine, pentru că stau pentru un timp la Meșec, locuiesc în corturile Chedarului«. Așa plâng ele, departe de Dumnezeu, departe de orașul pe care îl iubesc, departe de Templul în care au slujit lui Dumnezeu. Când văd acolo „corturile” Chedarului, în care ele trebuie să locuiască în timpul strămtorării, se vor compara cu aceste corturi negre. Așa vor fi ele înaintea lui Dumnezeu, negre pe dinlăuntru, cu desăvârșire condamnabile - și totuși plăcute. Acestea sunt cuvintele credinței, pe care are voie să le pronunțe un păcătos. Sunt mulți născuți din nou, care niciodată nu merg mai departe de aceste cuvinte; sunt negru înaintea lui Dumnezeu; aceștia știu că sunt păcătoși, însă ei știu foarte puțin de harul lui Dumnezeu. Când cineva spune că este plăcut pentru Dumnezeu, atunci nu pentru că în sine însuși este plăcut, ci pentru că aceasta se bazează pe ceea ce Dumnezeu a făcut. Așa s-a rugat și David: »Curățește-mă de păcat cu isop, și voi fi curat; spală-mă și voi fi mai alb decât zăpada«. (Psalmul 51,7). Așa vor ști ei, că odată vor fi eliberați înaintea ochilor lui Dumnezeu de negriciunea lor, deoarece Dumnezeu a ales acest oraș.

Atunci ea roagă fiicele Ierusalimului: »Nu vă uitați la mine că sunt neagră«. Ea dă o explicație despre felul cum Ierusalimul a ajuns într-o asemenea strămtorare. »Fiii mamei mele s-au mâniat pe mine; m-au pus păzitoare la vii«. Cu cât locul pe care cineva îl ocupă este mai înalt, cu atât este mai mare responsabilitatea sa față de Dumnezeu, și Dumnezeu îl va întâmpina cu mai multă seriozitate. N-a ocupat Ierusalimul un loc înalt? Dumnezeu Însuși spune că El a așezat Ierusalimul în mijlocul națiunilor și țări sunt în jurul lui. (Ezechiel 5,5). Acesta era locul Ierusalimului. Popoarele sunt comparate adeseori în Cântarea Cântărilor cu viile. Ierusalimul era păzitoarea acestor vii, și el a vrut cu plăcere să fie aceasta, deși el însuși nu a slujit lui Dumnezeu. De aceea spune Pavel în Romani 2 lui Israel: vă închipuiți că sunteți călăuza orbilor, vreți să fiți învățătorul celor neștiutori, dar voi înșivă nu L-ați recunoscut pe Dumnezeu. Via voastră proprie nu ați păzit-o. Da, Ierusalimul și-a arogat o poziție înaltă. În primele versete din Plângerile lui Ieremia, pe care Ieremia le pronunță cu privire la Ierusalim, el spune: »Cum stă singuratică cetatea cea plină de popor! A ajuns ca o văduvă!« Avem aici soția lui Dumnezeu, care a trebuit să fie pusă deoparte de Dumnezeu, pentru că a fost necredincioasă lui Dumnezeu. »Ea, care era măreață printre națiuni. Cea care era prințesă printre provincii a ajuns să plătească tribut.« Aici vedem prințesa printre provincii, pe păzitoarea viilor. »Plânge amarnic noaptea și lacrimile ei sunt pe obraji ei; din toți iubiții ei nu este nici unul care s-o mângâie. Toți prietenii

ei (aceștia sunt fiii mamei sale) s-au purtat cu necredincioșie față de ea; i-au devenit vrăjmași». Ce stare tristă! Orașul, care a fost așezat de Dumnezeu în mijlocul națiunilor, ca să fie martorul Lui, orașul, în mijlocul căruia locuia Dumnezeu, este pus deoparte de Dumnezeu și chiar tovarășii casei lui au devenit dușmanii lui (compară cu Mica 7,6). De aceea mireasa se plânge aici, că ea nu și-a păzit propria ei vie. Știm că în Vechiul Testament Israel este comparat frecvent cu o vie. Să ne gândim numai la bine cunoscutul capitol 5 din Isaia, în care Dumnezeu spune: Eu am o vie frumoasă, însă această vie n-a adus nici un rod și a trebuit s-o pustiesc. Se găsește însă un capitol în Vechiul Testament, în care nu Israel ci Ierusalimul este comparat în mod deosebit cu o vie, și acesta este în Ezechiel 15; vezi de exemplu versetul 6: »De aceea, așa zice Domnul, Dumnezeu: „ca lemnul de viță printre copacii pădurii, pe care l-am dat pentru foc, așa voi da pe locuitorii Ierusalimului”« Ei nu și-au păzit propria lor vie. Ce poate face Dumnezeu cu o vie care nu rodește struguri? Aceasta nu este bună pentru nimic altceva, decât să fie aruncată în foc. Cât de mult au aflat ei puterea acestui foc, prin care ei au devenit negri! Așa vin ei aici la Dumnezeu. Când însă cineva vine cu o asemenea mărturisire, nu trebuie atunci ca inima lui Mesia să se pună în mișcare?

Vreau mai înainte să mai spun ceva despre al treilea înțeles al acestor versete, și acesta este aplicarea spirituală la noi, un lucru foarte serios. Citim de exemplu în versetul 6: »Fiii mamei mele s-au mâniat pe mine!« Ni s-a întâmplat și nouă aceasta vreodată? Cât de des au vrut frații și surorile noastre să colaborăm la tot felul de lucrări spirituale și ne-au luat în nume de rău, că aici noi nu am colaborat, și nici acolo nu am colaborat? Probabil că și noi am procedat câteodată așa și în râvna noastră, ca să zicem așa, am alergat pe lângă noi înșine, ca să slujim Domnului, dar nu am păzit propria noastră vie. Crezi tu că are valoare pentru Dumnezeu faptul că tu pui pe deasupra tuturor lucrarea creștină și consacrarea ta personală, părtășia ta cu Domnul o neglijezi? Socotești tu, să fi ceva în mijlocul credincioșilor și uiți că în primul rând tu trebuie să fi ceva pentru *Domnul*? Crezi tu că poți duce Evanghelia multor oameni și în același timp poți neglija legătura proprie cu Dumnezeu? Cât de des *nu* ne-am păzit propria vie, în timp ce probabil în ochii credincioșilor din jurul nostru am fost păzitori de vie. Însă noi trebuie să renunțăm la locul acesta, la locul lui Marta. Marta slujea de asemenea Domnului și ea a făcut multe pentru El. Ea a spus: De ce nu zici Mariei să mă ajute? Însă Domnul a răspuns: Maria a ales partea cea bună, care nu i se va lua. Dacă vrem să înțelegem care este locul cel bun, care este după gândurile Domnului, atunci trebuie să schimbăm locul Martei cu locul Mariei; atunci trebuie să mergem de la versetul 6 la 7. Aici găsim atitudinea spirituală a Mariei.

»Spune-mi, Tu, pe care Te iubește sufletul meu, unde-Ți paști turma, unde o odihnești la amiază? Pentru că, de ce să fiu ca una rătăcită pe lângă turmele tovarășilor Tăi?« Când ea a văzut cât de mici sunt relațiile ei cu Mesia, ea spune că are numai o dorință. Atunci ea uită păzirea viei, oricât de plină de onoare ar fi o astfel de misiune, și spune: vreau să fiu numai cu El. Când Ierusalimul va fi în mâinile lui anticrist și el își va înălța acolo idolii lui îngrozitori, atunci dorința acestei rămășițe, a acestor credincioși ai lui Dumnezeu, va consta numai în a fi lângă El, lângă Mesia. Unde este El? El nu este pe pământ, însă ei vor avea totuși întrebarea în inimă: »Spune-mi, Tu, pe care Te iubește sufletul meu, unde-Ți paști turma?« Ea întreabă în primul rând de pășune, de hrană. Este aceasta și întrebarea inimii noastre? Probabil că suntem plini de o râvnă care se revarsă și am uitat, că doar numai un lucru trebuiește (Luca 10,41), am uitat rugămintea Mariei, că avem voie să stăm la picioarele Domnului și acolo să găsim pășune, hrană pentru sufletele noastre. Este important ca noi să păzim mai întâi via proprie, înainte ca să putem păzi alte vie. Avem și noi această întrebare în inimile noastre: „Spune-mi unde-Ți paști turma?”

Apoi vine a doua întrebare: »Unde o odihnești la amiază?« Aici ea cere odihnă pentru inima ei. De ce la amiază? Când venea timpul amiezii în Orient, soarele stătea sus pe cer și strălucea dogoritor pe oi; atunci era prea cald pentru pășunat, și singurul lucru necesar era odihna lângă ape liniștite, despre care David spune, când vorbește despre Mesia al său: »Domnul este Păstorul meu, nu voi duce lipsă de nimic. El mă paște în pășuni verzi și mă duce la ape de odihnă.« Ce dorință frumoasă este aceasta! Noi nu știm cât va mai dura până când aici la noi soarele va

începe să ardă. Atunci vom avea nevoie de odihna de la Păstor. Însă trebuie mai întâi ca noi să ne fi hrănit dimineața cu această hrană. Prima întrebare trebuie să fie, unde pășunează El, căci dacă aici vor veni strâmtorări, și înainte de aceasta nu „ne-am hrănit” suficient, atunci nu vom putea rezista soarelui arzător. Vedem aceasta în țările în care este strâmtorare. Dacă ne-am hrănit dimineața, atunci vom putea rezista soarelui de la amiază al strâmtorărilor. De aceea prima întrebare trebuie să fie: »Unde pășunezi Tu?« Ce importantă este această întrebare! Probabil sunt credincioși aici, care aleargă de la o predică la alta, care nu au un adăpost spiritual, ci merg pretutindeni unde pot savura. O, aceasta poate fi frumos. La turmele »tovarășilor« se găsește de asemenea hrană. »Tovarășii« Domnului Isus au de asemenea turmele lor, și de cele mai multe ori nu sunt dușmanii Lui. Ei duc de asemenea oile la pășune, însă în primul rând nu se pune întrebarea unde vom găsi *pășune*; întrebarea este: »Spune-mi, Tu, pe care Te iubește sufletul meu, unde-Ți paști (*Tu*) turma.« Aceasta este o întrebare serioasă și importantă.

Aici se spune: Pentru că, de ce să fiu ca una rătăcită pe lângă turmele tovarășilor Tăi?« Cât de mulți sunt astăzi rătăciți în domeniul spiritual! Oameni care nu mai găsesc nimic în propriile lor biserici și aleargă de la o biserică la alta, pretutindeni într-acolo unde se vorbește bine. Aceasta nu este întrebarea, unde pășunează *El*, unde este Preaiubitul, aceasta nu este întrebarea: „Spune-mi, Doamne Isuse, unde ești Tu în mijloc, unde Tu însuși strângi pe ai Tăi în jurul Tău, ca să le dai hrana?” Vrei tu cu adevărat să preferi să iei parte cu turmele tovarășilor? Și acolo se găsește hrană. Când Rut era pe câmpul lui Boaz, Boaz a spus: »Nu te duce să culegi spice în alt ogor și nu te depărta de aici, ci ține-te de slujnicele mele.« (Rut 2,8). De ce nu? Nu erau spicele tot așa de bune? Ba da, spicele erau aceleași, și acolo se găsea hrană pentru Rut; dar acolo nu era Boaz! Aceasta era important. Acolo nu era Boaz, și dacă ea s-ar fi dus pe un alt câmp, atunci nu ar fi devenit mireasa lui.

De aceea și Ierusalimul pune întrebarea, dorind să fie legat cu Mesia: „Spune-mi, Tu, pe care Te iubește sufletul meu, unde-Ți paști turma? Noi vrem să ne găsim hrana numai la Tine, acolo unde Tu ești în mijlocul oilor. Noi vrem să ne găsim odihna numai la Tine, când în curând va veni strâmtorarea; dar noi nu vrem să fim pe la tovarăși.” Ierusalimul a umblat sute de ani pe la tovarăși. Iudeii au fost împrăștiați printre popoarele altor împărați, care au guvernat pe pământ. Ei au fost împrăștiați, rătăciți pe la turmele tovarășilor. Acum însă ei s-au întors în starea de necredință în țară, și când această credință se va naște în inimile lor, atunci vor întreba: »Unde pășunezi Tu?« Ei nu-L vor putea vedea - care va fi atunci răspunsul lor, când Domnul Isus le va vorbi? Ei înșiși dau răspunsul în Psalmul 119 (Domnul Isus îl dă aici în versetul 8); în versetul 67 rămășița spune: »Mai înainte de a fi umilit, rătăceam.« Înainte ca această rămășiță să ajungă în arșița dogoritoare, ea rătăcea înapoi și încolo în întuneric printre popoare, însă atunci ea spune: »dar acum păzesc Cuvântul Tău«; și în versetul 176 ea spune: »Rătăcesc ca o oaie pierdută (care s-a despărțit de turmă și a mers pe drumul său propriu); caută pe robul Tău! căci nu uit poruncile Tale.« Acesta este răspunsul, care stă și în versetul 8.